

a

MOHD. YUSOF MOHD. SALLEH

lwn.

PIHAK BERKUASA YANG MENGADAKAN,
MAHKAMAH TENTERA, TLDM & SATU LAGI*b*

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, IPOH

ABDUL MALEK AHMAD H

[USUL PEMULA NO. 25-74-89]

3 JULAI 1990

c

UNDANG-UNDANG PENTADBIRAN: Deklarasi - Bidangkuasa Mahkamah Tentera membicarakan kesalahan di bawah Akta Dadah Berbahaya 1952 s. 6 - Akta Angkatan Tentera 1972, ss. 87 dan 88 - Samada pihak berkuasa bertindak *ultra vires* - Kaedah-kaedah Prosedur Angkatan Tentera (Mahkamah Tentera) 1976.

PENTAFSIRAN: Pentaafsiran statut - Pemansuhan secara tersirat.

d

Pemohon, seorang anggota Tentera Laut Diraja Malaysia, telah memohon dua deklarasikan dari Mahkamah - pertama, bahawa Mahkamah Tentera tiada bidangkuasa membicarakan kes di bawah Akta Dadah Berbahaya 1952 ("Akta berkenaan") dan kedua, bahawa pihak berkuasa yang mengadakan Mahkamah Tentera itu telah bertindak *ultra vires* dalam Mahkamah tersebut terhadap pemohon. Responden kedua adalah pegawai atasannya yang telah mengengusikan Mahkamah Tentera yang membicarakan kes di mana pemohon dituduh memiliki 0.51 gram cannabis, satu kesalahan di bawah s. 6 Akta berkenaan ("kes tersebut").

e

Dalam perbicaraan di Mahkamah Tentera itu pemohon telah didapati bersalah dan telah dijatuhkan hukuman 4 bulan penjara dan dibuang kerja.

Diputuskan:

f

[1] Akta Angkatan Tentera 1976 dan Kaedah-Kaedah Prosedur Angkatan Tentera (Mahkamah Tentera) 1976 tidak memberi Mahkamah Tentera bidangkuasa membicarakan kes tersebut; selain itu, tidak ada apa-apa kesalahan dadah diperuntukkan di bawah akta itu.

g

[2] Seksyen 41 Akta berkenaan hanya memberi kuasa kepada Hakim Mahkamah Sesyen atau Magistret Kelas Pertama untuk membicarakan kes di bawah akta berkenaan, melainkan kesalahan di bawah s. 39B yang mana bidangkuasanya diberi hanya kepada Mahkamah Tinggi.

h

[3] Kesalahan di bawah Akta berkenaan merupakan "kesalahan awam" bagi maksud s. 88 Akta Angkatan Tentera 1972 dan oleh itu Mahkamah Tentera mempunyai bidangkuasa mengenai kesalahan itu.

[4] Seksyen 88 Akta Angkatan Tentera tidak terhad kepada kesalahan-kesalahan di bawah akta berkenaan sahaja tetapi merangkumi semua kesalahan-kesalahan awam.

[5] Seksyen 41 Akta berkenaan dan s. 88 Akta Angkatan Tentera berkuatkuasa berasingan dan tidak boleh dikatakan bahawa yang pertama disebut telah memansuhkan yang kedua disebut.

i

[Permohonan ditolak.]

Kes yang dirujuk:

West Ham Church Wardens and Overseas v. Fourth City Mutual Building Society [1892] 1 QB 654

Perundangan yang dirujuk:

Dangerous Drugs Act 1952, ss. 6, 39B, 41
Armed Forces Act 1972, ss. 87, 88, 103(1)
Subordinate Courts Act 1948, s. 85

Sumber lain yang dirujuk:

Maxwell dalam Interpretation of Statutes Edisi Ke Dua Belas di mukasurat 191

Bagi pihak pemohon - Jula Singh; T/n. Paramjit & Co.

Bagi pihak responden-responden - John O'Hara, Peguam Kanan Persekutuan

PENGHAKIMAN

Abdul Malek Ahmad H:

Si pemohon melalui notis usul pemula telah meminta dua deklarasikan dari Mahkamah. Satu daripadanya ialah bahawa Mahkamah Tentera tiada bidang kuasa sama ada secara statutori, secara sedia atau sebaliknya, untuk membicarakan tuduhan terhadap seorang anggota Angkatan Tentera bagi kesalahan di bawah Akta Dadah Berbahaya 1952 (selepas ini "Akta berkenaan") atau di bawah s. 6 akta berkenaan dibaca sekali dengan ss. 87 dan 88 Akta Angkatan Tentera 1972 (selepas ini "Akta AT") sebelum dahulu dibicarakan dan didapati salah dan disabitkan untuk kesalahan tersebut di dalam Mahkamah awam. Deklarasi yang kedua ialah bahawa pihak berkuasa yang mengadakan Mahkamah Tentera telah bertindak secara ultra vires dalam Mahkamah Tentera terhadap si pemohon untuk kesalahan tersebut.

Dalam afidavit menyokong permohonan tersebut, si pemohon telah menyatakan bahawa beliau seorang anggota Tentera Laut Diraja Malaysia, bahawa responden pertama tidak berkuasa mengadakan Mahkamah Tentera terhadapnya atas kesalahan yang berkenaan, bahawa responden kedua adalah pegawai atasannya yang telah mempengerusikan Mahkamah Tentera terhadapnya di Lumut pada 13 dan 14 November 1989 dan bahawa tuduhan terhadap beliau ialah bahawa beliau telah memiliki 0.51 gram cannabis di Gate Harimau Tiga Pengkalan Tentera Laut Diraja Malaysia Lumut pada 28 Oktober 1988 jam 4 pagi yang mana melanggar peruntukan s. 6 akta berkenaan.

Setelah meneliti semua afidavit dan setelah menimbang hujah-hujah bertulis dan lisan yang panjang lebar dari peguam bijaksana bagi pihak si pemohon dan Peguam Kanan Persekutuan yang arif bagi pihak responden-responden, saya berpendapat bahawa ada hanya satu isu yang perlu dipertimbangkan dan ianya ialah sama ada Mahkamah Tentera boleh membicarakan kes di bawah akta berkenaan.

Mengikut si pemohon, Akta AT dan Kaedah-kaedah Prosedur Angkatan Tentera (Mahkamah Tentera) 1976 (selepas ini "Kaedah-kaedah itu") tidak memberi Mahkamah Tentera bidang kuasa tersebut. Juga tiada apa-apa kesalahan dadah diperuntukkan di bawah Akta AT. Seterusnya s. 41 akta berkenaan hanya memberi kuasa kepada hakim Mahkamah sesyen atau Magistret Kelas Pertama untuk membicarakan kes di bawah akta berkenaan melainkan kesalahan di bawah s. 39B akta berkenaan yang mana bidang kuasanya hanya kepada Mahkamah Tinggi. Tambah pula, seksyen kecil (3) s. 41 akta berkenaan menyatakan seksyen-seksyen kecil (1) dan (2) berkuasa walau ada apa-apa undang-undang bertulis yang lain sebaliknya.

- a* Si pemohon juga telah menyarankan bahawa seksyen kecil (1) s. 103 Akta AT dan kaedah 6 Kaedah-kaedah itu telah membuat peruntukan bahawa Mahkamah Tentera berkuasa membicarakan seseorang yang tertakluk kepada undang-undang perkhidmatan untuk mana-mana kesalahan melalui Mahkamah Tentera dan untuk menjatuhkan apa-apa hukuman di bawah Akta AT tetapi ini tidak termasuk kesalahan-kesalahan dadah. Oleh itu, Mahkamah Tentera tidak berkuasa membicarakannya dan mendapatinya bersalah di bawah akta berkenaan.
- b*

- Berikutan dari itu, peguam si pemohon telah membuat rayuan bidang kuasa pada 14 November 1989 di bawah kaedah kecil (1) kaedah 61 Kaedah-kaedah itu dan responden kedua, setelah mendengar hujah-hujah, telah mengarahkan si pemohon mendapatkan keputusan selanjutnya dari Mahkamah Tinggi. Walau bagaimanapun, pada 22 Februari 1990, Mahkamah Tentera yang telah diadakan oleh responden pertama dan dipengerusikan oleh responden kedua telah mendapati si pemohon bersalah dan menjatuhkan hukuman empat bulan penjara dan si pemohon dibuang kerja dari perkhidmatan Seri Paduka Baginda tanpa menunggu keputusan Mahkamah Tinggi dalam perkara bidang kuasa.
- c*

- Pada hemat saya, kesemua autoriti yang telah dikemukakan tidak dapat menjawab soalan yang telah dibangkitkan dalam permohonan ini. Mahkamah hanya perlu menumpukan perhatiannya kepada s. 88 Akta AT di mana seksyen kecil (1) berbunyi “Tiap-tiap orang yang tertakluk kepada undang-undang perkhidmatan di bawah akta ini yang melakukan sesuatu kesalahan awam samada dalam Persekutuan atau di tempat lain adalah melakukan suatu kesalahan terhadap seksyen ini” dan sebahagian seksyen kecil (2) menyatakan “Dalam akta ini perbahasan “kesalahan awam” ertinya apa-apa perbuatan atau ketinggalan yang boleh dihukum mengikut undang-undang Persekutuan atau yang, jika dilakukan dalam Persekutuan, boleh dihukum mengikut undang-undang itu”. Dari kedua petikan ini, nyatalah kesalahan-kesalahan di bawah akta berkenaan jatuh di bawah kesalahan-kesalahan awam. Bidang kuasa Mahkamah Tentera membicarakan dan menjatuhkan hukuman bagi kesalahan-kesalahan awam terdapat di seksyen kecil (3) khususnya di perenggan (e) yang berbunyi “dalam mana-mana hal lain, dikenakan apa-apa hukuman yang boleh dijatuhkan oleh sesuatu Mahkamah awam bagi kesalahan awam yang bersamaan, iaitu sesuatu atau beberapa hukuman yang diperuntukkan oleh akta ini, atau sesuatu hukuman yang lebih ringan daripada hukuman maksima yang boleh dijatuhkan oleh sesuatu Mahkamah awam, sebagaimana yang diperuntukkan sedemikian”.
- d*
- e*
- f*

- Peruntukan-peruntukan ini telah berkuatkuasa pada 1 Jun 1976. Pada 10 Mac 1978 pula, pindaan s. 41 akta berkenaan (akta A426) telah mula berkuatkuasa. Seksyen kecil (1) menyatakan bahawa Mahkamah Sesyen mempunyai bidang kuasa membicarakan kesemua kesalahan di bawah akta berkenaan dan untuk menjatuhkan hukuman atau penalti yang penuh melainkan penalti mati. Seksyen kecil (2) pula menyarankan bahawa walau apapun yang terkandung di seksyen kecil (1), Mahkamah Tinggi mempunyai bidang kuasa membicarakan mana-mana kesalahan di bawah akta berkenaan jika Pendakwa Raya meminta kes tersebut didengar di Mahkamah Tinggi.
- g*

- Yang menjadi persoalan ialah seksyen kecil (3) yang berbunyi bahawa peruntukan-peruntukan seksyen-seksyen kecil (1) dan (2) mempunyai kuasa walau ada apa-apapun undang-undang bertulis yang lain sebaliknya. Masalahnya ialah samada s. 41 akta berkenaan bercanggah dengan s. 88 Akta AT oleh kerana bidang kuasa kesalahan-kesalahan akta berkenaan diberi kepada Mahkamah Sesyen atau Mahkamah Tinggi di bawah akta berkenaan dan kepada Mahkamah Tentera di bawah Akta AT.
- h*
- i*

Pada pendapat saya, kedua-dua peruntukan ini tidak bercanggah kerana s. 88 Akta AT yang telah mula berkuatkuasa pada 1 Jun 1976 tidak bermakna Mahkamah Sesyen tidak dibenar mendengar kes-kes di bawah s. 6 akta berkenaan seperti dalam permohonan ini semenjak tarikh itu oleh kerana sebelum pindaan s. 41 akta berkenaan ini, memang telah diperuntukkan bahawa Mahkamah Sesyen berkuasa menjatuhkan hukuman atau penalti yang penuh di bawah akta berkenaan. Ini hanya bererti Mahkamah Tentera diberi kuasa membicarakan kesalahan-kesalahan di bawah akta berkenaan mulai dari 1 Jun 1976. Namun demikian, kes-kes di bawah s. 6 akta berkenaan pada kebetulannya memang telah didengar di Mahkamah Majistret dan bukan di Mahkamah Sesyen oleh kerana Mahkamah Majistret yang dikendalikan oleh Majistret Kelas Pertama berkuasa mendengar kes-kes tersebut sebab hukuman maksimumnya lima tahun penjara dan s. 85 Akta Mahkamah Rendah 1948 (selepas ini "Akta MR") telah menghadkan kuasa Majistret Kelas Pertama kepada hukuman lima tahun penjara. Jika Majistret Kelas Pertama itu berpendapat bahawa kuasanya tidak cukup kerana kesalahan akta berkenaan di hadapannya memberi kuasa menjatuhkan hukuman lebih dari lima tahun penjara, maka beliau bolehlah memindahkan kes tersebut ke Mahkamah Sesyen. Oleh itu tujuan seksyen kecil (1) s. 41 akta berkenaan yang asal ialah untuk memberi bidang kuasa ke Mahkamah Sesyen menjatuhkan hukuman atau penalti penuh dalam kesalahan-kesalahan di bawah s. 6 dan mana seksyen-seksyen lain akta berkenaan di mana hukuman yang dinyatakan lebih tinggi dari hukuman maksima yang boleh diberi oleh Majistret Kelas Pertama. Tujuan pindaan Akta A426 hanyalah untuk mengekalkan kuasa Mahkamah Sesyen menjatuhkan hukuman penuh tetapi pindaan dibuat untuk mengecualikan hukuman mati dan memberi kuasa kepada Mahkamah Tinggi mendengar kes-kes akta berkenaan jika diminta oleh Pendakwa Raya. Walau bagaimanapun, pengiktirafan penghakiman boleh diberi bahawa sejak akta berkenaan mula berkuatkuasa, kes-kes di bawah s. 6 akta berkenaan memang telah dibicarakan oleh Majistret Kelas Pertama sungguhpun ada peruntukan s. 41 akta berkenaan ini yang memberi kuasa hukuman penuh hanya kepada Mahkamah Sesyen.

Apabila pindaan s. 41 akta berkenaan mula berkuatkuasa pada 10 Mac 1978 (Akta A426), s. 85 Akta MR masih seperti dahulu dan kes-kes di bawah s. 6 akta berkenaan masih didengar oleh Majistret Kelas Pertama. Seksyen 85 Akta MR telah dipinda melalui Akta A434 yang mula berkuatkuasa pada 1 Julai 1978 di mana Majistret Kelas Pertama diberi kuasa membicarakan dan menjatuhkan hukuman di mana hukuman penjara maksima ialah sepuluh tahun. Ini hanya mengekalkan kedudukan Majistret Kelas Pertama membicarakan kes-kes di bawah s. 6 akta berkenaan yang mana hukuman maksima masih lima tahun penjara. Pindaan berbangkit kepada s. 41 akta berkenaan juga telah dibuat melalui Akta A434 bagi meminda seksyen kecil (1) untuk memberi kuasa kepada Mahkamah Majistret yang dikendalikan oleh Majistret Kelas Pertama membicarakan dan menjatuhkan hukuman penuh terhad kepada lima tahun penjara bersama dengan Mahkamah Sesyen yang telahpun diberi kuasa di bawah seksyen tersebut pindaan itu tetapi yang terkecualikan dari menjatuhkan hukuman mati. Kemudian melalui Akta A553 yang berkuatkuasa mulai daripada 15 April 1983, pindaan dibuat lagi kepada seksyen kecil (1) 41 akta berkenaan untuk memasukkan pengecualian terhadap s. 39B akta berkenaan, yang hanya boleh didengar oleh Mahkamah Tinggi, dan mengekalkan kuasa kepada Mahkamah Sesyen menjatuhkan apa-apa hukuman melainkan hukuman mati dan had hukuman penuh Mahkamah Majistret yang dikendalikan oleh Majistret Kelas Pertama kepada lima tahun penjara.

a

b

c

d

e

f

g

h

i

- a* Berdasarkan ini semua, nyatalah bahawa tujuan-tujuan pindaan kepada s. 41 akta berkenaan tertumpu lebih kepada aspek hukuman penuh yang boleh dijatuhkan oleh Mahkamah Sesyen atau Mahkamah Majistret yang dikendalikan oleh Majistret Kelas Pertama yang kedua-keduanya bersama Mahkamah Tinggi diberi bidang kuasa membicarakan kes-kes di bawah akta berkenaan. Ini tidak memberi fahaman bahawa Mahkamah Tentera tidak dapat membicarakan kes di bawah s. 6 akta berkenaan menurut s. 88 Akta AT. Perkataan-perkataan di seksyen kecil (3) s. 41 Akta berkenaan yang bermaksud bahawa peruntukan-peruntukan ini berkuatkuasa walau ada apa-apun undang-undang bertulis yang lain yang bercanggah dengan peruntukan-peruntukan tersebut hanya dapat ditafsirkan sebagai peruntukan ini hendaklah digunakan jika undang-undang bertulis yang lain menyatakan sebaliknya iaitu Mahkamah Majistret yang dikendalikan oleh Majistret Kelas Pertama, Mahkamah Sesyen dan Mahkamah Tinggi tidak ada bidang kuasa langsung mendengar kesalahan-kesalahan di bawah akta berkenaan. Seksyen 41 akta berkenaan tidak menyatakan bahawa Mahkamah Sesyen dan Mahkamah Majistret yang dikendalikan oleh Majistret Kelas Pertama sahaja yang mempunyai bidang kuasa sungguhpun benar Mahkamah Tinggi sahajalah yang mempunyai bidang kuasa untuk menjatuhkan hukuman mati.
- d* Seksyen 88 Akta AT pula tidaklah terhad kepada kesalahan-kesalahan di bawah akta berkenaan sahaja tetapi merangkumi kesemua kesalahan-kesalahan awam. Andainya ia terhad hanya kepada kesalahan-kesalahan di bawah akta berkenaan, juga ia tidak bererti dengan peruntukan seksyen kecil (3) seksyen 41 akta berkenaan, s. 88 Akta AT telah terbatal secara implikasi. Maxwell dalam *Interpretation of Statutes* Edisi Kedua Belas di mukasurat 191 menyatakan:
- e*

A later statue may repeal an earlier one either expressly or by implication. But repeal by implication is not favoured by the courts. "Forasmuch", said Coke, "as Acts of Parliaments are established with such gravity, wisdom and universal consent of the whole realm, for the advancement of the commonwealth, they ought not by any constrained construction out of the general and ambiguous words of a subsequent Act, to be abrogated." If, therefore, earlier and later statutes can reasonably be construed in such a way that both can be given effect to, this must be done. If, as with all modern statutes, the later Act contains a list of earlier enactments which it expressly repeals, an omission of a particular statute from the list will be a strong indication of an intention not to repeal that statute. And when the later Act is worded in purely affirmative language, without any negative expressed or implied, it becomes even less likely that it was intended to repeal the earlier law. (garisan bawah telah dibuat oleh saya).

g

Dalam *West Ham Church Wardens and Overseas lwn. Fourth City Mutual Building Society* [1892] 1 QB 654 pula, Mahkamah telah berpendapat bahawa -

h

The test of whether there has been a repeal by implication by subsequent legislation is this; are the provisions of a later act so inconsistent with, or repugnant to, the provisions of an earlier act that the two cannot stand together.

Akhir kata, pendapat muktamad saya ialah kedua-dua peruntukan iaitu s. 41 akta berkenaan dan s. 88 akta AT masih berkuatkuasa bersaing dan tidaklah boleh dikatakan bahawa yang pertama disebut telah memansuhkan yang kedua disebut. Ini bererti Mahkamah Tentera juga boleh membicarakan kes-kes di bawah akta berkenaan

i

dan bidang kuasanya berbuat demikian tidaklah terhapus dengan adanya s. 41 akta berkenaan kerana tujuan seksyen tersebut hanyalah semata-mata untuk memberi kuasa kepada Mahkamah Tinggi menjatuhkan hukuman mati, kepada Mahkamah Sesyen menjatuhkan hukuman penuh melainkan hukuman mati dan Mahkamah Majistret yang dikendalikan oleh Majistret Kelas Pertama menjatuhkan hukuman maksima lima tahun penjara dan bukan untuk menyingkir bidang kuasa Mahkamah Tentera. Oleh itu, permohonan terpaksalah ditolak dengan kos.

Also found at [1990] 2 CLJ 363

a

b

c

d

e

f

g

h

i